

Güle güle Nevruz Hanım

Mehmet Akşit

Geçenlerde Nevruz Hanımı, çoluk, çocuk, eş, dost, köylümüz, şehirlimiz, hep beraber, en büyük Sevgiliye uğurladık. Bizim boynumuz bükük, gözlerimiz yaşlıydı. Ama eminim, kendisi güle oynaya bu yolculuğa çıktı. Zaten birkaç senedir çok çekmişti. İncelmişti, ufalmıştı. Bir kuş gibi, bir melek gibi uçtu gitti kadıncağız.

O gün hava çok sıcaktı ama biz hiç bir şey hissetmemiştik. Son namazını kıldırın Cevat ağabey yaşlı gözlerle “Halamızın hepimize hakkı geçmiştir. Kimimize annelik, kimimize babalık yapmıştır. Şehre yolu düşene ev, aç olana aş, derdi olana yol göstermiştir” diyerek titrek bir sesle cemaate hitap etmişti. Kalabalık heyecanla Nevruz hanımı sırtına almış, birkaç kilometrelik yolu sanki uçarcasına yürüyerek kendisini son dinlenme yerine itinayla bırakmıştı.

İşte bir anne ve babanın sevgi ile büyüttüğü, kim bilir ne büyük düşlerle çocukluk ve gençlik yıllarını geçiren, sağlık ve hastalık, acı ve tatlı günleri beraberce yaşayan her insan gibi Nevruz hanım da verilmiş olan İlahi emre uymuş, vücudu doğaya, özü de en büyük Sevgiliye kavuşmuştu. Bizim için bu yaşanan mucize ayrılığın verdiği bir üzüntü, onun içinse her ruhun özlemle beklediği sevinçli bir kavuşmaydı. Bizler tam olarak çözemediğimiz bu sır karşısında aciz kalırken, kendisi gözünden tek tek kaldırılan perdelerin verdiği hazla eminim pek mutluydu.

Bu yazımda Nevruz Hanım’ın beni kimi zaman düşündüren, kimi zaman da bana örnek olan bazı özelliklerinden bahsetmek istiyorum.

Her şeyden önce Nevruz Hanım akrabasını ve tanıklarını koruyan ve gözetken bir insandı. Ellili yılların başında Ankara’ya göç ettikten Başkent’e yolu düşen eş, dost

ve akrabasının başı sıkışınca uğrayacağı ilk yer Nevruz Hanım’ın eviydi. Onlara ikramını yapar, dertleriyle ilgilenirdi. Kimi zaman iş, kimi zaman da okumak için Ankara’ya gelip günlerce hatta haftalarca onun misafiri olanlar vardı.

Nevruz Hanım aynı zamanda elinden geldiği kadar düşkünlere, darda kalanlara ve fakirlere yardım ederdi. Her pazara gittiğinde yükünü taşıyan hamalları yedirir içirirdi. Nevruz Hanımı arada bir ziyaret eden yaşlı bir hamal vardı. Nevruz Hanım önce onun karnını doyurur, sonra dertleriyle ilgilenir, giderken de onun için sağdan soldan topladığı çeşitli ihtiyaç malzemesini vererek uğurlardı. Ona ev işinde yardımcı olan hanımın kızı zor durumda kaldığı zaman Nevruz Hanım kızı yanına almış ve aylarca onu evinde barındırmıştı.

Nevruz Hanımın doktor olan eşi maaşının dışında yaptığı muayenelerden hastalardan hiç para almazdı. Onun her gittiği yerde bilhassa dar gelirli vatandaşlar muayene olmak için sırada beklerlerdi. Eczane olmayan yerde parası olana ücreti karşılığında ilaç verilir, fakir hastalardan ise ilaç parası dahi alınmazdı. Nevruz Hanım maddi sıkıntı çektikleri anda bile bu tutumunda hep eşini desteklemiştir. Nevruz Hanım dürüst olmakta çok titizdi. En korktuğu şey başkasının hakkını yemektir. Öyle ki, ücretsiz temin edilmiş bir tıp haptan bir keresinde yanlışlıkla para alınmış olmasına aradan yıllar geçmesine rağmen onun hala üzüldüğüne şahit olmuşumdur.

Nevruz Hanım ülkenin politik durumundan çok çekmesine rağmen vatanına candan bağlıydı. Hiç unutmam, bir alış verişi sırasında dükkân sahibi katma değer vergisini talep etmez ise Nevruz Hanıma indirim yapacağını söyleyince bu teklife çok kızmış: “Ben bu yaşıma kadar ülkeme

hıyanet etmedim. Bu yaştan sonra da etmem diyerek” dükkândan çıkıp gitmişti. Nevruz Hanımdan ben, yürürken bile vatan toprağına incitmeden basmayı öğrendim.

Nevruz Hanım aynı zamanda hem çalışkan hem de gururluydu. Maddî sıkıntıya düştüğü zamanlarda ümidini yitirmemiş, hiç kimseye minnet etmeden örgü öreerek geçimini temin etmişti. Bütün çektiğı sıkıntılara rağmen kendisi bir sevgi yuvası idi. Her türlü zorluktan bir kolaylık çıkaran, etrafına mutluluk saçan bir insandı. Yaptığı lezzetli yemekleri ikram etmekten zevk alırdı. Tatlı sesiyle arada bir şarkılar söyler, etrafındakilerle şakalaşırđı.

Nevruz Hanımın inancı saf ve temizdi. Yaradan’a ve Peygambere gönülden bağlıydı. Öyle ki son iki senedir ağzından bir laf çıkmamasına rağmen son yolculuğına başlamadan önce dili çözülmüş, Allah’ın adını ana ana yavaşça aramızdan süzölüp gitmişti.

Bütün bu özelliklerinin yanında Nevruz Hanım deyince benim aklıma “Günaydın sevgiliye, günaydın, gözün aydın günaydın” şarkısı ile beni şefkatle uyandıran bir hanım geliyor. İçinizde kim bu hanım diye merak edeniz olabilir. Efendim Nevruz Akşit hanımefendi benim annem olur. Eğer benim özümde zerre kadar iyilik varsa eminim ana ilham kaynağı odur. Ancak biliyorum, annemin seviyesine erişmem için daha çok çabalamam gerekecek.

Her gün biraz daha daralan zamanımda belli ki ben şimdilik buradayım. Gittikçe sonsuzlaşan zamanında ise sana güle güle Nevruz Hanım, güle güle Anneciğim diyorum.

6 Eylül 2008

<http://aksit.net>

© 2008 Mehmet Akşit. Ancak ticari olmamak ve kaynak göstermek koşulu ile kullanılabilir.